

ΩΔΗ ΣΤΟΝ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

ΓΙΑ ΤΑ ΠΕΝΗΝΤΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

Ἐπὸ τὴ χώρα τοῦ Μιστράλ, — εὐτυχισμένη συντυχιά! —
 κι ἀπὸ τὴν ξηνητιά,

γιὰ τὰ πενήντα χρόνια Σου, λίγες στροφές στὴν ἄρπα μου
 σοῦ πλέκω, ὦ Παλαμᾶ!

Τὶ σὰ δὲ μοιάζει ἡ τέχνη μας; Ἡ ποίησί σου ἡ ἀχνόφαντη
 κι ἡ μοῦσα σου ἡ Μιράντα,

κρύβει τὶς μυστικιστικὲς τὶς ὁμορφιὲς ποῦ μ' ἔθελξαν
 καὶ ποῦ μὲ θέλγουν πάντα.

Καὶ σὰν τὴν πλούσια σου καρδιά, πλατὺ καὶ τὸ τραγοῦδι σου,
 ὁποῦ βαθιά του κλείνει,

καημούς, ἀναταράγματα, πόθους, λαχτάρεις ποῦ ἔννοιωσε
 καὶ νοιώθει ἡ Ρωμιοσύνη.

Μὲς στὴ γωνιά σου τὴ σοφή, ποῦ σὰν τὸ βράχο ἐστάθηκε
 μπροστὰ σὲ τόσες μπόρες,

περνώντας τὴν «Ἀσάλευτη Ζωή» σου, τὶς δημιουργικὲς,
 τὶς πονεμένες σου ὄρες.

Ἄγάλι! — ἀγάλια τὸπλαθες τὸ πολυκύμαντο ἔργο σου,

Καὶ σὰ μιὰν ἐκκλησία,

τῶστησες μ' ὄλους τοὺς ρυθμούς, ρομανικούς. βυζαντινοὺς
 καὶ πάντα μ' ἁρμονία.

Καὶ θυριδώματα τεφρὰ τῆς ἔβαλες καὶ ζωγραφιὲς
 θαμπὲς καὶ πολυελαίους

κι ὀλόγυρα ζωγράφισες στοὺς τοίχους τῆς Ἀπόλλωνες
 μαζὶ μὲ Ναζωραίους.

Καὶ τώρα πλῆθος οἱ πιστοὶ!... Κι ἀπ' τὸ Ἱερό τῆς ἀντηχοῦν
 οἱ στίχοι σου ψαλμοί:

«Τραγοῦδια τῆς Πατρίδας σου», τοῦ «Τάφου», τῶν «Ἰάμβων» σου
 «Φλογέρες» καὶ «Καημοί».

ὦ χαῖρε, χαῖρε, Παλαμᾶ! Μέσα στὰ χρόνια τὰ πεζά,
 στὰ χρόνια αὐτὰ τὰ στεῖρα,

ἡ παρουσία σου ἡ γλυκιά γιὰ τὸ Ἔθνος τὸ μαρτυρικό
 εὐλογημένη Μοῖρα.